

6. Zmiana kluby na wale łączącym kierat	zł 15,00	9. Zmiana całego rzędu	zł 2,00
7. Zmiana kompletnego łożyska	„ 10,00	10. Zmiana aparatu wysiewnego	„ 30,50
XI. Naprawa siewnika 11—13 i 15 zębowego.		11. Zmiana wałka wysiewnego	„ 61,00
1. Zmiana szpica redlicowego	zł 1,85	12. Zmiana trybu różnicowego wysiewu	„ 2,00
2. Zmiana buksa koła przedniego	„ 5,00	13. Zmiana koła przedniego	„ 2,00
3. Zmiana buksa koła tylnego	„ 10,00	14. Zmiana koła tylnego	„ 4,10
4. Zmiana piasty koła przedniego	„ 10,00	15. Oczyszczenie, konserwacja siewnika	„ 11,00
5. Zmiana piasty koła tylnego	„ 15,00		
6. Zmiana osi przodka	„ 4,10	U w a g a: W razie konieczności wykonania pracy poza	
7. Zmiana osi tylnej	„ 4,10	zakładem naprawczym dolicza się należność za czas	
8. Zmiana lejka wysiewnego	„ 2,00	zużyty na dojsię i powrót według stawki godzinowej	
		dla mechanika 6,45 zł, dla kowala 5,35 zł, dla pomocnika	
		3,70 zł.	

650

**ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY,
PUBLIKACYJ I WIDOWISK**

z dnia 28 maja 1952 r.

w sprawie rejestracji zakładów wytwarzających pieczęcie oraz odbitki druków i ilustracji, aparatów do powielania i wyświetlania oraz w sprawie ewidencji zakładów wytwarzających i sprzedających te aparaty.

Na podstawie art. 3a dekretu z dnia 5 lipca 1946 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 34, poz. 210, z 1948 r. Nr 36, poz. 257 i z 1952 r. Nr 19, poz. 114) oraz § 3 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1952 r. w sprawie rejestracji niektórych zakładów wytwarzających druki i ilustracje oraz kontroli niektórych publikacji (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rejestrację zakładów wytwarzających pieczętki (stemple), powielarni oraz zakładów wytwarzających odbitki tekstów lub ilustracji sposobem światłoczułym prowadzą terenowe (wojewódzkie i grodzkie) urzędy kontroli prasy, publikacji i widowisk oraz jako pełnomocnicy tych urzędów — kierownicy referatów społeczno-administracyjnych prezydiów powiatowych rad narodowych — według miejsca siedziby zakładów (powielarni).

2. Obowiązek rejestracji dotyczy właścicieli lub odpowiedzialnych kierowników zakładów (powielarni).

3. Rejestracji podlega utworzenie, nabycie, zbycie lub przekazanie w innej formie zakładu (powielarni).

§ 2. 1. Rejestrację aparatów do powielania oraz aparatów do wyświetlania na papierze światłoczułym prowadzą terenowe (wojewódzkie i grodzkie) urzędy kontroli prasy, publikacji i widowisk oraz jako pełnomoc-

nicy tych urzędów — kierownicy referatów społeczno-administracyjnych prezydiów powiatowych rad narodowych — według miejsca siedziby (zamieszkania) osób lub instytucji, w których posiadaniu te aparaty się znajdują.

2. Obowiązek rejestracji dotyczy osób zainteresowanych oraz właścicieli lub odpowiedzialnych kierowników instytucji, w której posiadaniu aparat się znajduje. Obowiązek ten dotyczy również zakładów zajmujących się wytwarzaniem lub sprzedażą aparatów.

3. Rejestracji podlega nabycie, wytworzenie, zbycie lub przekazanie w innej formie aparatu.

§ 3. 1. Obowiązek rejestracji dokonuje się przez wypełnienie odpowiedniego formularza w terminie 14 dni od daty utworzenia (zbycia, przekazania) zakładu (powielarni) lub od daty nabycia (wytworzenia, zbycia, przekazania) aparatu.

2. Dokonujący rejestracji otrzymuje potwierdzenie wykonania obowiązku rejestracji według ustalonego wzoru (dowód rejestracyjny).

3. Dokonujący rejestracji nabycia lub posiadania aparatu zakłada książkę kontroli według niżej ustalonego wzoru, przeznaczoną do dokonywania w niej wpisów wszystkich wykonanych na aparacie tekstów i ilustracji. W przypadku zgłoszenia do rejestracji zbycia aparatu lub przekazania go w innej formie, książkę kontroli należy zdać do urzędu, w którym dokonano rejestracji.

Wzór książki kontroli.

Lp.	Data	Określenie treści	Autor	Wykonawca	Format	Ilość stron	U w a g i

§ 4. Zakłady zajmujące się wytwarzaniem lub sprzedażą aparatów do powielania oraz aparatów do wyświetlania na papierze światłoczułym prowadzą ewi-

dencję sprzedanych aparatów oraz matryc do zarejestrowanych aparatów, według następującego wzoru:

1) dla aparatów do powielania i do wyświetlania na papierze światłoczułym:

Lp.	Data sprzedaży	Określenie aparatu (np. powielacz spirytusowy, rotaprint itp.)	Nabywca	Adres nabywcy	U w a g i

2) dla matryc:

Lp.	Data sprzedaży	Określenie (rodzaj matrycy)	Ilość	Nabywca	Adres	Nr dowodu rejestracyjnego aparatu	U w a g i

§ 5. 1. Zakłady, instytucje i inne osoby, wytwarzające pieczątki lub odbitki tekstów i ilustracji przez powielanie lub sposobem światłoczułym albo posiadające aparaty do powielania lub wyświetlania, obowiązane są udostępnić upoważnionym organom urzędów kontroli prasy, publikacji i widowisk przeprowadzenie kontroli wykonywania postanowień niniejszego zarządzenia i innych przepisów o kontroli prasy, publikacji i widowisk.

2. Wymienione w ust. 1 zakłady, instytucje i osoby prawne wyznaczają osobę, sprawującą nadzór nad aparatami do powielania i wyświetlania, odpowiedzialną za przestrzeganie postanowień niniejszego zarządzenia i innych przepisów o kontroli prasy, publikacji i widowisk.

§ 6. Wszystkie:

1) istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia zakłady wytwarzające pieczęcie (stemple),

powielarnie oraz zakłady wytwarzające odbitki tekstów lub ilustracji sposobem światłoczułym,

2) osoby i instytucje, posiadające w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia aparaty do powielania oraz aparaty do wyświetlania na papierze światłoczułym

obowiązane są dokonać rejestracji w terminie do dnia 15 czerwca 1952 r.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Naczelnny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk: p. o. M. Mikołajczyk

651

OKÓLNİK Nr 104 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 maja 1952 r.

w sprawie podróży służbowych i wezwań pracowników administracji państwowej.

W celu umożliwienia administracji państwowej nawiązania łączności pomiędzy różnymi ogniwami aparatu, zwłaszcza zaś łączności z szerokimi masami pracujących, przeznacza Państwo rok rocznie poważne kredyty na podróże służbowe.

Osobisty kontakt pracowników organów centralnych i prezydów rad narodowych z terenem uznać należy za właściwy styl pracy, albowiem pozwala na bezpośredni, a dzięki temu wnikliwy, wgląd w sprawy, na ominięcie długich i nieraz biurokratycznych dróg krążenia papierów, przede wszystkim zaś na wiązanie się z masami i uczenie się od mas.

Jednakowoż analiza dotychczas odbywanych podróży służbowych wykazuje, że istnieje w tym względzie marnotrawstwo środków i czasu pracy oraz że popełnia się liczne błędy, które wypaczają często sens tych podróży. W szczególności:

1. W wielu jednostkach poszczególne komórki nie układają w ogóle planów podróży służbowych, należycie skoordynowanych z planami podróży innych komórek. Z tego powodu do jednego i tego samego miejsca przybywa równocześnie lub w stosunkowo krótkim okresie czasu kilku pracowników, wykonujących

zadania, które z powodzeniem mógłby wykonać jeden pracownik. Świadczy to o złej organizacji pracy we władzach przełożonych, powodującej w konsekwencji marnotrawstwo środków i czasu wizytowanych i wizytujących.

2. Kierownicy niektórych jednostek nie zadają sobie trudu dokładnego zbadania konieczności podróży służbowej i odrywają swych pracowników od normalnej pracy nawet wtedy, gdy dany cel możnaby z łatwością osiągnąć przy pomocy pisma, telefonu lub też wyręczając się organem podległym, działającym na danym terenie. Wskutek tego zdarzają się często podróże służbowe, dokonywane dla spraw zupełnie nieistotnych. Miały miejsce nawet przypadki wystawiania delegacji służbowych dla pracowników wyjeżdżających w sprawach prywatnych.

3. Stwierdzić dalej należy, że pewne jednostki służbowe nie zwracają należytej uwagi na dobór ludzi wysyłanych w teren. Pamiętać należy, że pracownicy niedostatecznie uswiadomieni politycznie i nie przygotowani fachowo mogą udzielać w terenie mylnych informacji czy wskazówek, a dla swoich przełożonych zebrać fałszywe materiały, powodujące później niewłaściwe decyzje.